

[Hanne Andersen]

tene, for så må vi have penge med, men jeg spørger: hvor mange kontakter tror socialministeren at medarbejderne, selv de mest arbejdsomme, kan nå at oparbejde med bistandskontor, arbejdsgiver, bank, kontoring, når de har 8-10 timer om ugen til måske 100 borgere, der har brug for denne hjælp og genopretning?

Bekæmpelse af alkoholmisbrug er ikke kun et spørgsmål om antabus. Det er også et spørgsmål om opretning af økonomi, at skabe kontakt, så man beholder sit arbejde, men det er sandelig også et spørgsmål om at holde modet oppe hos ham eller hende, der har påbegyndt en behandling, har erkendt sit problem, så behandlingen fortsætter, og så man ikke giver op, fordi det fortsat er håbløst.

Redegørelsen giver ingen forhåbninger om, at de nødvendige midler vil være til rådighed. Tværtimod er regeringens hensigt fortsat at forringe kommuners og amters muligheder for at forebygge og behandle, mens tid er, og mens udgifterne er rimelige. Prisen både menneskeligt og økonomisk er af en helt anden størrelsesorden, når alkoholmisbruget ender med hospitalsbehandling og familieopløsning.

Qvist Jørgensen (S):

Mange steder i socialministerens skriftlige redegørelse fremføres det, at oplysningen om alkohol bør styrkes i såvel folkeskole som andre steder i samfundet. Jeg er bestemt enig heri, men finder alligevel anledning til at nævne et par forhold, der dels kan være oplysende, dels kan være lidt kritiske, ja, måske endda have lidt pessimistisk karakter.

Vi har i folkeskoleloven en § 6, pkt. 6, hvoraf det klart fremgår, at der skal gives information eller undervisning om udbredte rusmidler, herunder alkohol. Af den tilhørende betænkning og i øvrigt rådets vejledende læseplan fremgår det, at denne undervisning skal foregå over hele skoleforløbet, og der skal i alt gives mindst 48 timers undervisning inden for dette felt.

Problemet er, at vi taler om et såkaldt timeløst fag, altså et fag, hvor det ikke er præciseret, hvornår og af hvilken faglærer undervisningen skal gives. Ud fra et pædagogisk synspunkt er dette nærmest en ideel situation, fordi der åbnes mulighed for virkelig at

integrere faget i nogle helt naturlige sammenhænge og på de rette tidspunkter. Bagsiden er – her burde jeg rettelig henvende mig til undervisningsministeren – at der er så fantastisk meget, man skal nå i folkeskolen, der er så meget i den såkaldte fagtrængsel, at det hele ikke nås, at noget må skubbes ud.

Min erfaring fra 10 år med dette arbejde er, at læren om udbredte rusmidler, især alkohol, har fået en stadig højere, men også nødvendig højere placering i lærernes og for øvrigt i forældrenes bevågenhed. Til slutningen til lærer- og lederkursus, udgivelse af undervisningsmateriale osv. bekræfter dette; men der er altså det problem, at der er dårlig tid til emnet.

Oven i vores ordførers præcise og rigtigt sete iagttagelse om amternes og kommunernes vanskeligheder med at opfylde deres del af forpligtelserne vedrørende dagens tema, bl.a. på grund af bloktilskudsnedskæringerne og sparebestræbelserne, vil jeg gerne lægge endnu et par bemærkninger, nemlig at amternes interesse målt i afsatte ressourcer, herunder konsulenter, der kan hjælpe med det oplysende og forebyggende arbejde, er uhyre forskellig, spændende fra et amt, der har 2 fuldtidsansatte socialrådgivere til stort set udelukkende dette område, til et amt, der gør praktisk talt ingenting.

Det er altså ikke helt så positivt, som fru Mette Madsen udtrykte det i sin ordførertale, men så forskelligt kan det altså tegne sig, så forskelligt kan amtsrådspolitikernes håndslag om et løft på området, som blev afgivet den 3. december 1976 i Falkonercentret, falde ud, når hverdagen og de sparsomme økonomiske muligheder skal realiseres. For en sikkerheds skyld skal jeg nævne, at jeg ikke et øjeblik er i tvivl om, at amtet med de 2 konsulenter helt afgjort opnår de bedste resultater såvel økonomisk som menneskeligt.

Jeg kan se, at min taletid er ved at være overskredet, men jeg har dog 1½ minut, og så når jeg det hele.

Jeg vil sige noget om socialministerens ofte fremførte lovsang til de private organisationers indsats på dette område. Det er altså ikke nok bare at sige styrkelse og råbe hurra for det private initiativ. Også det koster penge, og dem har jeg ikke rigtig kunnet finde i oplægget. Til gengæld ved jeg, at de private organisationer mangler en del for at kunne